

Bayer ZsoltGólya, gólya...

Álláspont. A törött lábú, szétvert fejű gólya is a társadalmunkról beszél.

[Bayer Zsolt](#) – 2016.05.12. 00:58

„Két 15 éves fiú verte szét a jászapáti gólyát

Még hétfőn találtak egy gólyatetemet a jászapáti Damjanich Iskola udvarán. Az állattal brutális kegyetlenséggel végeztek: lábait eltörték, és a fejét is teljesen szétverték. A dolog nagyon felháborította a helyieket, és a Facebookozókat is, egy magánkézben lévő vadaspark és Pócs János, a választókerület fideszes képviselője is 100 ezer forintos díjat ajánlott fel annak, aki a tettesek nyomára vezeti a rendőrséget. A rendőrség természetkárosítás és állatkínzás miatt indított nyomozást.

A Blikk most azt írja, hogy a rendőrség elkapta az elkövetőket, a két 15 éves fiú beismerte tettét. A Damjanich Iskola igazgatója azt mondta, hogy a fiúk engedély nélkül voltak az iskola területén, amikor hétvégén megkínózták és megölték a gólyát. Mihályi István, aki megtalálta a tetemet és képeket posztol róla a Facebookra, azt írta, hogy az iskola műfüves focipályájára korábban is többször bemásztak már fiatalok.”

Annak idején, a gimnáziumban (Buda egyik jónevű gimnáziuma volt az, a „Szilágyi”), csodálatos magyartanárunk volt minekünk. A Czine. (Igen, Czine Mihály lánya.) Így aztán a népi-urbánus dichotómiában szerencsére nagyon hamar, és a legfogékonyabb korunkban kerültünk a népi oldalra. S aztán, lázadó és ostoba időszakunkban (amin át kell esnie mindenkinek) átlendültünk a másik térféltre is egy időre, de egyet nem felejtettünk el soha. Azt, hogy ki a magyar.

Magyar az, aki ha meghallja, hogy „Gólya, gólya gilice”, azonnal rávágja a folytatást: „Mitől véres a lábad?” S persze ha nem is mondja ki, de a fejében elhangzik ez is: „Török gyerek megvágta, magyar gyerek gyógyítja”.

Ez a magyar.

Így hallottuk Czinétől, és ez elkísér most már minket, 4/b-seket mindenhová. És ez segített visszatérni a jó oldalra is, mindig.

Történelem van ebben a mondókában, persze, hogy történelem. S a mi gólyamadarunkat valamiképpen fel is magasztalja. A gólya, a fecske – legkedvesebb vándoraink, akik elmennek, de mindig visszatérnek hozzánk, ez teszi őket misztikussá a magyar néplélekben, misztikussá és hasonlatossá önmagunkhoz. A gólyamadár, a fecskemadár hasonlatos a „vándor székeyhez”, aki „haza talál”, Ábelhez, aki Amerikából és a Rengetegből is mindig haza talál végül, és mindenhol a szülőfalu tornyát látja.

Így valahogy. És persze, nem kell ezt mind végig gondolni, a lényeg annyi, hogy a gólya és a fecske minékünk különösen kedves.

A gyermekben pedig benne lakik a szadizmus. A gyermekben ott szunnyad az ölés atavisztikus vágya. A gyerek falkába verődve bántja a gyengét, és megöli, durván a cserebogarat. S még a békát is...

„A rút varangyot véresen megöltük.

Ó iszonyú volt.
Vad háború volt.
A délután pokoli-sárga.
Nyakig a vérbe és a sárba
dolgoztunk, mint a hentesek,
s a kövér béka elesett.
Egész smaragd volt. Rubin a szeme,
gyémántot izzadt, mérgekkel tele.
A lába türkisz, a hasa zafir,
a bőre selymek fonadéka,
s regés kincsével elterült
a gazdag, undok anya-béka.
Botokkal nyomtuk le a földre,
az egyik vágta, másik ölte,
kivontuk a temető-partra,
ezer porontya megsiratta,
s az alkonyon, a pállott alkonyon
véres szemével visszanézett.
Kegyetlenül, meredten álltunk,
akár a győztes hadvezérek.

Most itt vagyunk. A tiszta kisházban.
Szép harc után. A szájunk mosolyog.
Maró fogunk az undort elharapja,
s göggel emeljük a fejünk magasra,
mi hóhérok, mi törpe gyilkosok.”

A Szegény kisgyermek panaszainak íme legplasztikusabb darabja. Kosztolányi kivételes zsenije pontosan beszéli el a rettenetet, ami mindannyiunknak ismerős. De a béka halála csak a gyermek atavisztikus ölni vágyásáról mesél.

Golding a Legyek urában már másról is szól. A szigetre került gyermekek felhorgadó és egymás ellen forduló szadizmusa és ölni vágyása már a társadalomról is mesél. Arról a közegről, ahonnét ezek a kedves, középosztálybeli kisfiúk indultak, hogy aztán lehulljon róluk a civilizációs máz, és hajtóvadászatot tartsanak Röfi, a pufók kisfiú után.

A törött lábú, szétvert fejű gólya is a társadalmunkról beszél. Mert cserebogarat, békát még

csak-csak. De gólyát nem. A gólyát magyar gyerek gyógyítja.

Legalábbis ez a magammal hurcolt, csodálatos hitem. Az Isten verje meg...

- See more at: http://magyarhirlap.hu/cikk/55119/Golya_golya#sthash.ZROBFwP5.dpuf